

fehéren feketén

A MAGYARORSZÁGI DOMONKOS CSALÁD HÍREI

HÚSVÉT 2026

Virágvasárnapra

Bartholomaeus a Martyribus O.P
(+1590)

□ BEJCZI TIBOR FORDÍTÁSA

Giotto: Jézus bevonulása Jeruzsálembe

Ma azt a dicsőséges és ünnepélyes fogadtatást ünnepeljük, amelyet a mi Megváltónknak éppen ezen a napon készítettek Jeruzsálem városába való bevonulásakor, hat nappal szent kínszenvedése előtt. Az Úr ezúttal ünneppel és diadallal akart Jeruzsálembe bevonulni, miközben a szenvedés felé ment, hogy megmutassa: mennyire önként és örömmel szenvedett és halt meg értünk. Mert ezzel világosan megmutatta, hogy az ő ünnepei és pompája voltaképpen a keresztre vezető út a mi üdvösségünkért.

Azért akarta, hogy az egész nép általános ujjongással és örömmel fogadja, hogy így megtanuljunk és megértsük: az ő halála és szenvedése minden örömünk és dicsőségünk alapja, és a mi igazi ünnepünk. Azt is jelezni akarta ezzel, hogy legszentebb Teste a kereszt útja által felmagasztaltatik, és elnyeri a halhatatlanság dicsőségét, amint Szent Pál mondja e vasárnap olvasmányában e szavakkal: „Testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztus, aki valóságos Isten, magára vette természetünket, és abban annyira megalázta magát, hogy engedelmes lett az örök Atyának mindhalálig, mégpedig a kereszt haláláig. Ezért Isten fölmagasztalta, és olyan nevet adott neki, amely minden név fölött van, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon és hódoljon, úgy a mennyben lakóké, mint a földieké és az alvilágiaké; és minden nyelv vallja, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus az Atyaisten dicsőségében van.” Ezért vonult be ma olyan diadalmasan és dicsőségesen, hogy a keresztet keresse, mert általa kellett elnyernie az örök diadalt.

Ez az oka annak is, hogy az Anyaszentegyház ezen a vasárnapon ilyen különös „keveredést” tesz: miután olyan ünnepélyes körmenetet tart, hozzáilleszti a Passió officiumát, és az örömtelit a szomorúval és sírással elegyíti, hogy megmutassa és megtanítsa: miként Megváltónk, úgy mi is szenvedések és megpróbáltatások által jutunk el az örök ünnepekre és tisztességre; és ha vonz és gyönyörködtet minket az örök dicsőség és tisztelet, ne rémítsen meg a fájdalom. Végül e keveréssel arra is figyelmeztet, hogy készüljünk fel, és fegyverezzük fel magunkat e világ változásaival és vegyüléseivel szemben: hol a viszontagságok, hol a jólét, hol a tisztelet és dicsőség, hol a megsegényülés és megaláztatás jön.

Ne váljunk kevélyllyé a jóban, és ne veszítsük el türelmünket a rosszban. Emlékezzünk rá: a mi „kapitányunkat” ma zöld ágakkal és virágokkal ünneplik, a rákövetkező pénteken pedig töviskoszorúval koronázzák. Ma a zsidók levetik ruháikat, és az útra terítik, amelyen az Úr a szamáron ülve végighalad; pénteken majd az ő saját ruháját vetköztetik le róla, mezítelenre vetköztetve megostorozzák, és keresztre feszítik. Ma Izrael királyának nevezik, akit az Úr küldött; pénteken azt mondják: nincs más királyuk, csak császáruk. A világ e változásai és állhatatlansága elég kellene legyen kijózanításunkra, hogy ne higgyünk neki akkor sem, amikor hízeleg és kitüntet.

Ezért az Úr a mai ujjongás és ünneplés közepette könnyeket ontott, és sírt Jeruzsálem vaksága fölött, ezzel tanítva nekünk: amikor nagyobb okunk volna örülni, akkor se feledtessék velünk mindaz, ami szomorúságra ad okot. Mert ha az örömteli dolgok ízét a szomorúak emlékezetével elegyítjük, megőrizzük az alázatot, és elkerüljük a gőgöt és a hiúságot. Ha azt akarod, hogy házad békésebb és szerencsésebb időszakai, a jólét és a gyarapodás ne vegyék el józanságodat, és ne ártsanak lelkednek, mindig fűszerezd e javak örömét a halál, Isten ítélete és a pokol emlékezetével.

Azt, hogyan fogadták és ünnepelték az Urat, Szent Máté evangélista beszéli el. Amikor az Úr egy Jeruzsálemhez közeli helyre érkezett, két tanítványát elküldte, hogy hozzanak egy szamarat a csikójával együtt. A szamarat az apostolok köpenyeivel felékesítették, ő pedig ráült. És amikor Jeruzsálem felé haladt, az Olajfák hegyének lejtőjén, még mielőtt a városba ért volna, sokan, a városbeliek is és a húsvéti ünnepre összesereglett idegenek is, hallva, hogy az a nagy Próféta, a názáreti Jézus így közeledik, Isten sugalmazására és indítására óriási lelkesedéssel és buzgósággal kivonultak a városból, és olyan szeretetteljes és tiszteletteljes fogadtatást készítettek neki, amelyet a világon még egyetlen fejedelem sem kapott. Külső jelekkel is kifejezték lángoló vágyukat, hogy tiszteljék és ünnepeljék őt: némelyek levették ruháikat, és a földre terítették azon az úton, amerre az Úrnak el kellett haladnia; mások felmásztak a fákra, gallyakat, ágakat törtek, és az utat betérítették velük.

És mindannyian, a nép sokasága és a fiatalok is, egyesek elől, mások hátul, hangosan dicsérték őt, mondván: „Áldott, aki az Úr nevében jön, Izrael Királya! Virágoztasd fel, Uram, e mi Királyunk országát!”

Az Úr jeruzsálemi diadalmas bevonulása világos előképe és képe annak a sokkal dicsőségesebb bevonulásnak, amikor a világ végén, a feltámadás és az általános ítélet napján belép a mennyei Jeruzsálembe minden választottjával, miután tökéletes győzelmet aratott a bűn és a halál országa fölött. Emeljük föl lelkünk szemét, és szemléljük ezt a legdicsőségesebb és utolsó körmenetet, hogy vágy ébredjen bennünk: ott akarunk lenni. És közben gondoljuk meg: csak azok lesznek ott, akik ebben a világban ott vannak abban a „körmenetben”, amelyet ma jelképesen megjelenítünk, utánozva azt a buzgóságot és szolgálatkészséget, amellyel ma a seregek tisztelték az Urat.

Először is illik, hogy levessük régi ruhánkat, a régi, testi embert minden cselekedetével és kívánságával együtt, hogy Krisztus keresztje alatt megzaboláztassék és megölettesék, rossz hajlamai, alantas vágyai és lázadásai pedig „kipréseltessenek” belőle. És mintegy a földre vetve tapodjuk őket a lélek lába alá, amelyen az Úr ül, tudniillik a mi Urunk Jézus Krisztus türelme alá. Ahogyan Szent Pál kérte, mondván: „Az Úr igazítsa szíveteket a szeretetre, amely Istené, és Krisztus türelmére, hogy szívetekben ragyogjon az ő szeretete; testetekben pedig, amely vezekléssel és önmehtagadással fegyelmezett, ragyogjon az a türelem, amelyet az Úr hordozott kínjaiban és szenvedéseiben.”

Te testi ember, miért kíméled és dédelgeted húsod halandó ruháját, hiszen látod, hogy trágyás zsák? Értsd meg: nem azért adatott, hogy a fejedre tedd, és jobban ápoljad, mint a lelkedet, hanem hogy a lábad alá vessed, és az értelemnek meg az isteni törvénynek alárendeld. Nem azért, hogy kényeztesd, hanem hogy fenyítsd és megtörd. Lásd be, vak ember: bármennyire is nehezedre esik, egyszer mégis le kell vetned, és át kell adnod, hogy a férgék eledele legyen, és bárcsak ne az örök tűzé!

Légy hát okos: amíg élsz, ajánld fel és áldozd Krisztusnak, úgy, hogy nem a testet öljöd meg, hanem a testiességet: megfékezve és elfojtva testi kívánságait. És miután levetted ezt a piszkos ruhát, és lemondtál a testi életről, utánozd azokat, akik a fákat gallyazták, és az ágakkal a kezükben dicsőítették az Urat: így te is nyúlj a „gallyakhoz”, vagyis Isten magas fáinak példáihoz és erényes tetteihez. Ezek a fák a szentek és a lelki emberek, akiket Isten a világba küldött, hogy példájuk és tanításuk által Krisztust kövessük.

Némelyeket olajfákhoz hasonlítanak, amelyek tele vannak olajbogyóval, vagyis azokhoz, akikben ragyog a szeretet és az irgalom. Róluk mondja az isteni Írás: „Ezek az irgalmasság férfiai, akiknek erénye örök emlékezetben marad.” Mi, bűnösök, akkor „szedünk” e fáról ágakat, amikor lehetőségeink szerint az irgalmasság cselekedeteit teljesítjük.

Másokat pálmafákhoz hasonlítanak, amelyek örökzöldek, és soha le nem hullajtják levelüket: így ők is megőrzik a tisztaság zöldellését, és állhatatosak az erényekben. És amint a pálmafa fent széles, lent pedig karcsú, úgy ők is kitágítják szívüket a mennyei és örök dolgok felé, a földi dolgokból pedig keveset vesznek magukhoz: megszorítják és szűkre fogják a földi dolgok használatát. És amikor ebben utánozzuk őket, pálmaágakat „szedünk”, hogy az Urat tiszteljük.

Más szenteket ciprusokhoz hasonlítanak, amelyek egyenesek és magasra nyúlnak az ég felé. Ezért joggal jelképezik a ciprusok azokat a jámbor és szemlélődő lelkeket, akik Isten nagyságát és az isteni misztériumokat szemlélik. Mi pedig, akik alacsonyok és földhöz kötöttek vagyunk, nem tudunk ilyen magasra „repülni”, mégis bizonyos módon utánozhatjuk őket: amikor imádságban elmélyedünk, és gyarlóságunk szerint elmélkedünk Megváltónk szenvedéséről és más misztériumairól.

Végül, amikor teljes szívből dicsérjük Istent és hálát adunk neki végtelen jótéteményeiért, azt tesszük, amit azok tettek e fogadtatáskor, akik nagy kiáltásokkal ezt mondták: „Áldott, aki az Úr nevében jön! Ments meg minket, Uram, a magasságban!” Így mi is, kevésre becsülve testünk életét és egészségét, szüntelenül kérjük és keressük lelkünk örök gyógyulását és üdvösségét.

Forrás:

Catecismo ou Doutrina crista e práticas espirituais

Találkozás Jákob kútjánál

□ Vatikáni Rádió

4. századi falfestmény egy római katakombában

AJános-evangélium 4. fejezetének költői epizódját olvassuk: Jézus találkozása, beszélgetése Jákob kútjánál a samariai asszonnal. Az elbeszélés ismerős. Jézus egy alkalommal áthalad Samarián, amelynek hívői elkülönültek a jeruzsálemi templom szertartásaitól: ők Garizim hegyén imádták az urat. Pedig, ahogy Jézus tanítja: nem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben kell imádni az Atyát, hanem lélekben és igazságban, mert a Lélek az Isten.

A samariaiak idegenek voltak a zsidók számára. János megjegyzi: nem érintkeztek a zsidókkal. De Jézus most is, mint oly sokszor a farizeusok botránkozására, áthágja a zsidó szokásokat, előírásokat. Szikarban, Jákob kútjánál szóba áll a vizet merítő samariai asszonnal, amíg a tanítványok elmennek ennivalót venni. A beszélgetés során fény derül az asszony magánéletére, ugyanakkor Jézus felfedi Messiás voltát. Végül az asszony otthagyja korsóját és a városba siet: elhíreszteli az embereknek, hogy találkozott a Messiással.

Valamennyi evangélium központi kérdése: Kicsoda Jézus? Kinek tartják az emberek? A Mester jó pedagógus: lassan, fokozatosan vezet rá a samariai asszonyt, miként legközelebbi tanítványait is, személye titkára. Hiszen megvolt a veszélye annak, hogy a hamis Messiás-képet, a politikai szabadítónak képzelt Messiás képét ruházzák rá. Talán az Iskarióti Júdás csalódásának és árulásának is ebben kereshetjük a magyarázatát. A zsidók jó része várta a szabadulást az elnyomó római megszállás alól. Voltak zeloták, lázadó forradalmárok. A Messiás-Jézus azonban lelki szabadító, a bűntől való szabadítást hozza. Erről jövedöltek a próféták, nevezetesen Izajás énekei a Szenvédő Szolgáról. Még Péter és a többi apostol is véglegesen csak Jézus feltámadása és a Szentlélek eljövetele után értik meg a kereszthalál és a feltámadás után felmagasztaltatott Szolga, az Úrrá lett názáreti Jézus misztériumát. (Vö. Fil 2,6–11 és ApCsel 2,22–36)

Jézus találkozása, beszélgetése a samariai asszonnal olyan evangéliumi szakasz, amelyet könnyen aktualizálhatunk, magunkra alkalmazhatunk itt és most.

Mert az evangélium olvasásnak egyik lelki haszna éppen az, hogy hittel válaszolunk az Írásból bennünket megszólító Igének. A Szentírás olvasásakor, a szentmise igeliturgiája alatt vagy bibliai elmélkedéseink közben Istennel vagy az Isten-emberrel, Krisztussal találkozunk. De ezeken kívül is, mindennapjaink számos eseménye, helyzete, az emberekkel való találkozások is alkalmak arra, hogy Jézussal találkozzunk.

Az éhező-szomjazó felebarát, a vigasztalást, lelki segítséget váró testi-lelki beteg Isten képmása, Krisztus „szentsége”. Emlékezzünk az utolsó ítélet jelenetére: „Amit egynek a legkisebbek közül tettetek, NEKEM tettétek.”

Befejezésül idézek egy szakaszt Pierre Emmanuel (1916 - 1984) francia katolikus költő hosszú, A találkozás című költeményéből:

„Egész életemben a lehetetlent kerestem. / A szeretet hiábavaló meghatározását. / Megérteni, hogy mi a szeretet. / Annyi, mint szeretni: mondtam. / De hogy a vér-folyásos asszony / elkapta kiáramló erődöt / ez undorral töltött el. / Egészen addig a napig mikor megláttam / Jákob kútjánál az útkanyarnál, / hogy szemed rajta pihen / a samariai asszonyon. / És hirtelen minden világos lett: / Látni annyi, mint feltárni a sebet, / forrást fakasztani. / Mielőtt a szem mozdulata lenne / a Tekintet mindenütt-jelenlét: / pusztajelenlétével / a Szentség lát minket / minden póruson át. / Felfakasztja az Eredet / patakzó vizeit / tisztítva testünket. / Ezentúl ne legyen más számomra / mint ez a víz, ez a bizonyosság / hogy egyedül Te Vagy. (...)

Mindenütt Önmagad körül kitágulva / Jákob kútja merőlegesétől a látóhatárig. / A kereszttől gyűrűzik szét jelenléd / akár a bűnös nőt nézed / akár a világ peremén a korokat. / Szemed hullámát Szíved dobogása kelti. / Látod az egész teremtést minden lényben / és minden lény lényege túlesik azon / ami benne csak teremtett / ami még teremtésre vár az emberben / mígnem minden tökéletes lesz Benned.”

A domonkos úton

Jelöltek érkezése és megáldása a közösségben

Négy fiatal jelölt csatlakozott ezekben a napokban közösségünkhöz: megkezdték a jelöltidő bentlakásos szakaszát a soproni rendházban. Ez az időszak, amikor a hivatás már nem csak „gondolat” és „szép terv”, hanem hétköznapiak, közös ritmus, feladatok, ima, és sok más dolog, ami hirtelen nagyon valóságossá teszi a döntést.

A beköltözés ünnepi pillanata az esti imaóra után érkezett el. Kostecki Andrzej vikárius köszöntötte a fiatalokat, majd megáldotta a domonkos keresztekkel. Az áldás és a köszöntés egyszerre volt egyszerű és súlyos: annak a jele, hogy a jelöltek nem „vendégek” csupán, hanem rálépnek arra az útra, amelynek a közösség is részese lesz. Az előljáró azt kívánta, hogy a jelöltek a közösségi életben otthonra találjanak, és a rendházban ne csak falakat, hanem testvéri teret és biztos kapaszkodókat tapasztaljanak meg. A jelöltség ideje a megismerés és a beilleszkedés ideje: a jelöltek, akik Budapestről, annak környékéről és Felvidékről érkeztek, a következő hónapokban közelebből is megismerik a két magyar rendház, Sopron és Debrecen mindennapjait, a domonkos élet rendjét, a közös imádság és a szolgálat ritmusát. Ha a jelöltidő alatt megerősödik bennük a hívás és a közösség is így látja, akkor várhatóan nyár végén, a beöltözással megkezdhetik a novíciátust.

Imádságban kísérjük indulásukat: hogy a jelöltek örömmel és kitartással tanulják a közösségi életet, növekedjenek szabadságban és felelősségben, és egyre tisztábban ismerjék fel, merre hívja őket az Úr Szent Domonkos rendjében.

Bodó Botond
Gödöllő

Karácsonyi Ronald
Pilisvörösvár

Schäffer László
Budapest

Tóth Péter
Érsekújvár, Szlovákia

domonkosok.hu

A TELJES CIKK A HONLAPON!

A remény emberei

□ VATICAN NEWS; DOMONKOSNOVEREK.HU

Timothy Radcliffe domonkos szerzetes, bíboros február 27-től két hétre a háború sújtotta Ukrajnába látogatott, hogy kifejezze támogatását és szolidaritását a helyi egyház és a Prédikátorok Rendjének közösségei iránt. Az út kapcsán Mariusz Krawiec SSP készített vele interjút, amely a Vatican News-on jelent meg.

Timothy Radcliffe Kijevben találkozott Vitalij Krivitszkij kijev-zsitomiri megyéspüspökkel, és meglátogatta a háborúban elesett katonák ideiglenes emlékhelyét. Február 28-tól március 1-jéig lelki gyakorlatot tartott, majd kéthetes útjának hátralévő részét domonkos közösségek meglátogatásával töltötte.

Mit jelent Önnek ez az ukrajnai látogatás és az, hogy itt lehet az ukrán nép mellett?

Rendkívül boldog vagyok, hogy itt lehetek Ukrajnában – egy olyan országban, amelyet harminc évvel ezelőtt látogattam meg először. Domonkos testvéreim meghívására jöttem, örömmel. Amikor olyan országba látogatok, ahol szenvedés van, mindig tanulok valamit. Tehát elsősorban azért jöttem, hogy testvéreimmel lehessek, de azért is, mert meg vagyok győződve arról, hogy sokat taníthatnak nekem.

Mi a fő üzenet, amit magával hoz?

Úgy gondolom, hogy amikor valaki megérkezik valahova, nem kész üzenettel kell érkeznie. Azért kell jönnie, hogy meghallgasson, és amit mondani akar, annak elsősorban az emberek meghallgatásából kell születnie. Ezért nem annyira beszélni jöttem, mint inkább meghallgatni. Ez a szinodalitás lényege: hallgatóként érkezünk – hallgatunk Istenre, és hallgatunk egymásra.

A kijevi lelki gyakorlatot, amelyet vezetett, a Miatyánk imádságnak szentelte. Miért választotta ezt a témát?

A szenvedés és a háború idején az imádság elengedhetetlenül szükséges. A Miatyánk a legfőbb imádság, az Úr imája. Jézus maga is elmondta, amikor Jeruzsálemben ment, hogy szenvedjen és meghaljon. Előretételezve – arra a pillanatra, amikor a Getszemáni-kertben lesz – imádkozta el. Ezért mindannyiunk számára, különösen amikor szenvedéssel szembesülünk, az Úr imája nagy ajándék.

Itt vagyunk Kijevben; testvéreink és az ön barátja, Łukasz Popko OP pedig Jeruzsálemben. Látjuk, hogy új szakasz kezdődött a háborúban. Mit gondol az ukrajnai és a szentföldi helyzetről?

Igaz: egyre több erőszakot látunk mindenhol. Ez egy olyan időszak, amikor sok helyen háborúk törnek ki – nemcsak Európában vagy a Közel-Keleten, hanem Afrikában is, például Dél-Szudánban. És minden eddiginél nagyobb szükségünk van a keresztény tanúságtételre, hogy a béke lehetséges, hogy a háború nem elkerülhetetlen. Háború idején arra vagyunk meghívva, hogy a remény emberei legyünk. Azt mondanám, hogy a keresztények mai fő üzenete a remény. Az Eucharisztia szentségét egy olyan pillanatban alapította Jézus, amikor úgy tűnt, nincs már remény – az utolsó vacsora során, amikor csak a halál és az erőszak várt rá. Pontosan akkor adta oda magát Jézus. És ezért az Eucharisztia a remény nagy szentsége. Ezért az egyetlen üzenetem az Ukrajnában vagy bárhol máshol élőknek, ahol háború folyik, a következő: Reményünket az Úrba helyezzük. Az ő békéje végül győzedelmeskedni fog.

Megjelent ukrán nyelven Az utolsó hét szó (Seven Last Words) című könyve, amely Krisztus keresztfán elhangzott utolsó mondataira összpontosít. Hogyan összegezné ezt a művet?

Ez a kis könyv szorosan kapcsolódik a szinodalitás témájához – ahhoz, hogy megtanuljunk egymást meghallgatni. Az erőszak idején kísértésbe esünk, hogy bezárjuk a fülünket. De a meghallgatás szükséges. Közösségeinkben (...) meghallgatjuk egymást – különösen akkor, ha nem értünk egyet. Pontosan a nézeteltérésben tudunk tanulni egymástól. Világunk tele van olyan szlogenekkel, amelyekkel kapcsolatban az emberek nem igyekeznek igazán gondolkodni vagy megnyílni mások felé. Ehelyett Isten arra hív minket, hogy nyissuk meg elménket és szívünket. Ezért olyan fontos a szinodalitás háború idején. A januári római konzisztóriumon az összes bíboros összegyűlt, és az első dolog, amit Leó pápa kért tőlünk, az volt, hogy hallgassuk meg egymást, hogy ő is hallgasson minket. Úgy gondolom, ez az Egyház nagy ajándéka az erőszakkal teli világnak. A meghallgatásban nemcsak a fülünkre és az elménkre van szükség, hanem a képzeletünkre is. El tudjuk képzelni, miért gondolkodnak mások másképp, mint mi?

Bemutatkozunk

Antal Ottó és Csák Krisztina

□ MURÁNYI NIKOLETT

Ózdi testvéreinkkel kezdjük el ezt a sorozatot, amiben domonkos testvéreinket mutatjuk be. Fogadjátok szeretettel!

Ottó és Kriszti világi domonkosok, tavaly tettek örökfogadalmat. Most indítanak egy imaközösséget Ózdon, és szeretnének világi domonkos közösséget alapítani. Áprilisban lesz ezért egy nyíltnap ott. 2026-ban Dublinban lesz a világi domonkos közösségek európai találkozója, ahol Ottó fogja a magyar közösségeket képviselni.

MN: Kedves Kriszti és Ottó, kérlek benneteket, hogy mutakozzatok be. Hol éltek most? Mivel foglalkoztok?

Kriszti: Északkelet-Magyarországon, Ózdon élünk. Én végzettségem szerint hittan tanár és szociális munkás szakokon végeztem a Veszprémi Hittudományi Főiskolán, Ottó szintén Veszprémben végzett, de ő az Egyetemen és környezetmérnök szakon. Habár mindketten egy városban végeztünk, Angliában ismerkedtünk meg, ott volt a polgári esküvőnk (az egyházi esküvőnköt jelenlegi lakóhelyünkön, Szentsimonban tartottuk) és ott születtek a gyerekeink is, de már lassan kilenc éve, hogy hazaköltöztünk. Jelenleg én egy ferences nővérek által működtetett alapítványnál dolgozom, amelynek célja, hogy nehéz körülmények között élő gyerekeket és családokat segítsünk. Itt főleg adminisztrációs ügyekkel, pályázatírással, fordítással foglalkozom, Ottó pedig egy borsodi vegyi gyárban dolgozik – a hivatása szerinti környezetvédelmi területen.

MN: Hogyan kezdődött a hitetek útja? Keresztény családból jöttök, vagy felnőtt megtérők vagytok?

Ottó: Kriszti katolikus családban nőtt fel, Szent Margit élete már gyermek korában is nagy hatással volt rá, így ő „belenőtt a vallási életbe”. Én ezzel ellentétben kicsit mindig kívülállónak érzem magam, hiszen nagyvárosi (Pécs), alapvetően ateista közegben cseperedtem fel. Középsiskolában elhatároztam, hogy a tudomány segítségével szeretnék küzdeni a környezetünk védelméért, de az egyetemen a nyitottságom és Isten új utakat nyitott a számomra. Elkezdtem keresni miért pusztítjuk a környezetünket ilyen mértékben.

Előadásokra jártam, könyveket bújtam és legnagyobb meglepetésemre rátaláltam Istenre. Először azt hittem, eltévesztettem az irányt, újra kell kezdenem a keresést..., de nem volt más megoldás. Végül megkeresztelkedtem és elindultam egy újabb úton, ami a Domonkos rendig vezetett.

MN: Hogyan ismerkedtetek meg egymással?

Ottó: 2006-ban döntöttem úgy, hogy szeretnék néhány hónapot tölteni az Egyesült Királyságban, kifejezetten azért, hogy rendesen megtanuljak angolul. Nyitott, érdeklődő szemmel jártam, hamar rátaláltam a Londonban működő Angliai Római Katolikus Magyarok Egyesületére. Virágh József atya volt akkor ott a plébános a váci egyházmegyéből és a vasárnapi szentmisék után rendszeresen szerveztek beszélgetést az akkor még notting hill-i közösségi házban az ottani fiataloknak...

Kriszti: Az egyik ilyen találkozó éppen akkor volt, amikor én visszatértem Angliába (ahol akkor már néhány éve éltem) egy belgiumi szerzetesrendből, ahol 3 hónapot töltöttem csöndben, távol a világtól, megerősödve a döntésemben, hogy szeretném, ha Isten mindig az első helyen lenne az életemben.

Ottó: Erre a találkozóra egy akkori lakótársammal érkeztem, először jártunk itt, nem ismertünk senkit. A Szentmise és az ismerkedési program után indultunk hazafelé, és megkérdeztem a barátomtól, hogy látta-e azt a szép szemű lányt, aki épp egy szerzetesrendből jött vissza? Majd a következő megállapítással folytattam: Ő lesz a feleségem... Innen persze még hosszú út vezetett a házasságig.

MN: Hogyan és miért akartatok éppen a világi domonkos közösségbe becsatlakozni?

Ottó: Itt talán kicsit visszatérnék az egyetemi útkeresésemhez, mert ateista szemmel, aki még egyáltalán nem hallott Istenről, nincs semmiféle Istenkapcsolata és alapvetően tudományos beállítódásúnak vallja magát, nem egyszerű eltalálni a helyes útra. Különböző filozófiai írásokat, majd vallási könyveket olvastam. Kezdetben kifejezetten a buddhizmus állt közel hozzám.

A tanítóról szóló beszédekben mély bölcsességekkel lehet találkozni, sokszor hasonlókkal, mint ami például a Bibliában is van. Vegyük például a következőt: „A szeretet-hoz kell erő, gyűlölni mindenki tud., – akár Szent Pál is írhatta volna.

MN: Hogyan jutottál el így végül a katolicizmushoz?

Buddha írásai után rátaláltam Hamvas Béla műveire, ahol már nagyon mély gondolatok vannak Istenről. Nem mellékesen, habár az író nem volt katolikus, élete vége felé írt műveiben már egyértelműen látható, hogy megértette mennyivel és miben több a kereszténység a többi valláshoz képest. Több írásában hivatkozik katolikus szentekre, mint például a Klarissza rendet megreformáló Szent Kolettre, a ferences rend alapítójára, Szent Ferencre, vagy éppen a domonkos Eckhart mesterre és műveire. Ezután már egyértelmű volt számomra, hogy a kereszténység az út, de azon belül is van sok lehetőség... Ekkor csak annyit tudtam, hogy minél inkább a gyökereknél szeretném kezdeni. Voltam ugyan egy igazán tehetséges református prédikátor előadásán az Egyetemen, ahol az előadás végén többen kimentek megkeresztelkedni. Én nem mentem, inkább beiratkoztam egy katolikus katekizmusra, majd megkeresztelkedtem 2004-ben.

MN: Ezek után gondolom, még hosszú út vezet a domonkossáig:

Ottó: Hazaköltözésünk után, 2018-ban – a teológiai tudásom elmélyítése érdekében – beiratkoztam az Egri Teológiai Főiskola katekéta szakára, ahol 2021-ben jelesre diplomáztam. Ebben az időszakban kezdett foglalkoztatni a Domonkos Rend. Még Angliában Sziénai Szent Katalinról olvastam egy jól megírt életrajzi könyvet, itthon Boldog Seuse Henrik írásaival folytattam, majd egyik nap a Szentek Élete című könyvből Szent Domonkos életrajzára akadtam és abban valami megragadott. A következő hónapokban különböző helyzetekben vissza-visszataláltam hozzá és egy idő után éreztem, hogy ez nem véletlen.

Kriszti: Amint korábban már említettük, én katolikus családban nőttem fel és már kicsi gyermekként is megtapasztaltam, hogy Istennel lehet személyes kapcsolatunk. Nagyszerű ifjúsági közösségünk volt és a főiskolás évek is sokat segítettek abban, hogy ez a kapcsolat tovább mélyüljön. A szerzetesi életforma mindig közel állt hozzám és amikor néhány éve Ottó megkérdezte, hogy tudok e valamit arról, hogy van-e a domonkos rendnek világi közössége itthon, nagyon megörültem az érdeklődésének. Bár a választ nem tudtam, de közösen néztünk utána és együtt kezdtük meg az utunkat, ami odavezetett, hogy tavaly örökfogadalmat tettünk. Az ezt megelőző években sokat tanultunk a domonkos közösségről, szentekről és nem utolsósorban a közösség tagjaiból is egyre több mindenkit ismertünk meg. Nagyon megerősítő azt tapasztalni, hogy egy családhoz tartozunk és egy irányba haladunk.

MN: Mit jelent számotokra a domonkos élet és hogyan élitek meg a hétköznapokban?

Ottó: Szent Domonkos már az életpéldáján túl az alázásban is példát nyújt. Szinte semmilyen írás nem maradt fenn tőle, valószínűleg nem véletlenül. Olyan személyiség volt, aki szeretett a háttérben maradni, csöndben, szerényen, de hitelesen tevékenykedni. A csendes hitelessége hatott és értelmiségi körökből csatlakoztak hozzá. Úgy hiszem, Isten rajta keresztül hívott a Domonkos rendbe. A Domonkos élet számomra azt jelenti, hogy hiteles keresztényként élni, az igazságot, a jóságot, a szépséget, a szeretetet terjeszteni a világban, a lelki élet fontosságát. Istenben élni, hiszen nem ez a világ a célunk, hanem a következő.

Kriszti: Számomra a domonkos élet azt jelenti, hogy amellet, hogy Krisztushoz tartozok, egy nagy családot is kaptam. Egy mélyebb elköteleződést is jelent. Elköteleződést amellet, amit az előttünk élt és a jelenlegi domonkosok fontosnak tartanak, hogy Isten ígését teljes lényünkkel kell hirdetnünk. Ezt próbáljuk a hétköznapokban megélni, hogy az imáink és elmélkedéseink alatt megértett igazságokat tovább adjuk a körülöttünk lévőknek. Nem csak szavakkal, de sokszor jó példával, vagy tettekkel. Sokszor nagyon egyszerűnek látom ezt az utat. Csak meg kell engednem Istennek, hogy szeressen és válaszolnom erre a szeretetre. Minden más ebből fakad. Ez az, amit mások megéreznek majd és ők sem fognak tudni ellenállni Neki. A domonkos közösséghez tartozásunk Máriához is közelebb vitt, és rajta keresztül egy csendes, szelíd úton mehetek közelebb az emberekhez, akiket valóban testvérként tudok szeretni.

MN: Milyen terveitek vannak a következő évekre?

Kriszti: Bármit is szeretnénk, annak Isten terveiben is szerepelnie kell. Közösségépítésben van tapasztalatunk. Ottó még Angliában különböző közösségi-, lelki programokat szervezett, két amatőr színdarabot rendezett, meghívta Bőjte Csaba atyát lelki gyakorlatot tartani a közösségbe. Én indítottam egy imaközösséget az angliai magyaroknak és egyet az angliai lakóhelyünkön Cheshunt-ben, angol anyukák számára. Itthon szintén bekapcsolódtam az akkor alakuló ózdi anyukák számára alapított imaközösségbe, ahol azóta is tag vagyok. Örökfogadalmunk alkalmából az imacsoport tagjai szinte mind ott voltak segíteni és velünk ünnepelni. Szeretnénk először egy kis imacsoportot alakítani, ami a későbbiekben talán egy domonkos közösség lenne. Nagy körben nem hirdetjük meg, fontosnak tartjuk a személyes meghívást. Nemrég megtartottuk az első alkalmat, amin rajtunk kívül még öten vettek részt.

Szeretnénk a jövőben rendszeresen tartani ilyen imalkalmakat. Az induláshoz még segítségként egy nyílt nap is szerveződik, amit te kezdeményeztél és ami lehetőséget nyújt majd arra, hogy az országos közösségünket is jobban megismerhessék az érdeklődők.

Örökfogadalom Vásárhelyen

□ NAGY LÁSZLÓ (ANGELICO)

Örömmel adok röviden hírt, hogy január 17-én örök fogadalmat tett Bartucz Katalin testvérünk. Antal Imre atya, plébánosunk és nagyszámú hívő testvérünk, valamint domonkos nővéreink közösségében, szentmise keretében a hódmezővásárhelyi Szentháromság templomban.

Ezt követően a zsúfolásig megtelt plébániai nagyteremben agapén vettünk részt. Katalin-Janka testvérünk már eddig is sokat tett domonkos hivatásaként a lelkek üdvösségéért, hiszen évek óta lelki gondozó a városi kórházban. Ott ahol az élet egyik legnagyobb kihívásaival néz szembe az egyes ember: a súlyos betegségekkel, magára hagyatottsággal, esetleg a közeledő halállal. Még korábban is fontos munkája volt: a Szeged-Csanád egyházmegye sajtóreferensként dolgozott, így szakértője a kommunikációnak is széles körben.

Bizonyította elkötelezettségét az Egyház és Rendünk felé: részt vesz egyházközségünk életében szervezőként és közösségi összejöveteleinken. Magán-imádságaként felvállalta a megszületendő magzatokért való imádkozást, folyamatosan, 9 hónapos ciklusonként. Sőt, számos imádkozó testvért is bevonva minden évben ünnepélyesen fogadalmat tesznek a templomban rendszeres imádkozásra a megfogantakért és azokért az anyákért akik esetleg abortuszra gondolnak, vagy már meg is tették azt.

Hála Istennek, a Szűzanyának, Szent Margitnak, minden domonkos szentünknek Katalin-Janka nővérünkért!

Lektor avatás a Pécsi Egyházmegyében

□ HIDVÉGI PÉTER

Felföldi László pécsi megyéspüspök kezdeményezésére három évvel ezelőtt indult felkészítés 2026. február 28-án ünnepélyes szentmise keretében avatással zárult. A lektorok későbbi időpontokban plébániájukban akolitusi szolgálatra is megbízást kaphatnak.

A Pécsi Egyházmegye sajátos helyzete indokoltá tette a kis lélekszámú aprófalvas körzetekben a világiak fokozott szerepvállalását a plébániák és a közösségek életében. Amint azt Püspök úr is említette homíliájában, új korszak kezdődik az egyházmegye életében. A paphiány és a megnövekedett feladatok megváltozott stratégiát, feladatmegosztást követelnek minden elkötelezett hívő embertől.

Az egyházmegye egész területén, Baranya és Tolna Vármegyék szinte minden körzet központjában van már olyan férfi és nő, aki a szabályoknak megfelelően felszentelt pap hiányában vezeti a területen élő híveket, programokat szervez, közösségeket hoz létre, adott esetben igeliturgiát is tart eseti megbízás alapján és intézi a plébániája ügyeit. Ezért került sor egyszerre ilyen nagy létszámban 52 fő lektorra avatására, mert működésük, megbízatásuk az egész Egyházmegye területét, mintegy 31 plébániát érint.

A személyeket a plébánosok ajánlása alapján választotta ki az egyházmegye vezetése. Képzésüket, felkészítésüket a Pécsi Hittudományi Főiskola tanárai végezték. Az ünnepélyes szentmisén László püspök hangsúlyozta: „ez a pillanat a lektorok számára az út egy különleges pontja, ahonnan megerősödve, bátor és határozott szívvel indulhatnak tovább. Istennek adunk hálát értetek, akik elfogadtátok az Ő hívó szavát és most itt vagytok, hogy igent mondjatok Isten üzenetére, a küldetésre” – fogalmazott a főpásztor.

A szertartásban a jelöltek egyesével nevükön szólítva fejezték ki határozott szándékukat az egyház életállapotuknak megfelelő szolgálatára közösségük érdekében. Megható pillanatok voltak ezek és nem csak a jelenlévők, hanem minden hívő számára azt az üzenetet közvetítették, hogy van megújulás, új élet Egyházunkban, közösségeinkben.

Szeretettel gratulálunk és Isten áldását kérjük Hidvégi Péter testvérünknek új feladata ellátásához!

A szeretet parancs

avagy az ember megmaradásának törvénye

□ HIDVÉGI PÉTER

„Új parancsot adok nektek: szeressétek egymás! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is. Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”
(Jn:13.34-35)

Amikor ezt az evangéliumi részletet olvassuk, óhatatlanul felmerül az emberben, lehet-e bárkit is parancsra szeretni? Nem túlzás ez? Az emberben lévő szeretet „csírák” többnyire érzelmek által kiváltott belső indíttatások. Nem nagyon tudjuk szabályozni, még kevésbé parancsra szeretni azt, akit éppen nem kedvelünk.

Az evangélium által említett szeretet azonban mást akar mondani az embernek. Nem csak az érzelmek által vezérelt szeretet létezik az emberben. Van a szeretetnek egy másfajta dimenziója a tágabban értelmezett, a jóakarát, jó szándék, az embernek a másik emberhez való viszonyát meghatározó jóindulat dimenziója is. Erre kiterjesztve, a szeretet tágabb értelmezést nyer. Ennek alapján azt mondhatjuk, hogy Jézus Krisztusnak a szeretet parancsa legalább két oldalról is értelmezhető számunkra. Az egyik oldal az emberben meglévő érzelmi szálakon alapuló vonzalmat, a szeretet-szerelem-barátság, a vér szerinti kötődéseket, családi kapcsolatokat jelenti. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a jézusi tanítást ezekre a szeretet kapcsolatokra szűkítsük le. Természetesen nem lebecsülve ezeknek a szeretet megnyilvánulásoknak a fontosságát, jelentőségét az ember életében, Jézus Krisztus ennél többet is mond nekünk, amikor a szeretetről beszél a tanítványoknak és rajtuk keresztül a mai kor tanítványainak is.

A másik oldala a szeretet megnyilvánulásoknak, amikor kiterjesztve értelmezzük, a már említett emberi jószágra, embertársainkhoz fűződő viszonyra, hogy az ne iszony legyen, hanem általánosságban és konkrétan is ember-ember közötti jó kapcsolatot, viselkedést, tiszteletet, megbecsülést jelentsen.

Amikor ez a hozzáállás a másik emberhez akkor is fennáll, amikor nem értünk egyet valamiben, másként gondolkodunk, akkor érvényesül ez a második megközelítése Jézus parancsának. Lényegében a szeretet fogalmának egy olyan kiterjesztése jelenik meg ebben a dimenzióban, melynek legjobb példáját maga Jézus adja nekünk, amikor utal rá, hogy a legnagyobb szeretet, amikor valaki életét adja embertársaiért, ahogy Ő maga is tette. Hasonlóan mély tartalmat jelenít meg az ellenségszeretet említése és gyakorlata Jézus életében, és ennek követelményként való elvárása velünk szemben is. Itt sem az érzelmek által vezérelt szeretetről van szó, hanem az önfegyelem és az emberiesség olyan fokáról, melyre el kell jutni minden keresztény hívő embernek.

Van egy másik lehetőség is, amikor ezt a magatartást nem követjük. Ebben az esetben számolnunk kell a következményekkel, melyeket Pál Apostol fogalmazott meg talán a legfrappánsabb módon számunkra is, mely így szól:

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Ám ha egymást marjátok és rágjátok, vigyázzatok, hogy egymást föl ne faljátok!”
Gal. (5.15.)

Ezzel Pál Apostol figyelmeztet bennünket. Következése van annak, ha letérünk a krisztusi útról. Akár a megsemmisülésünket, pusztulásunkat is okozhatja, ha nem követjük Jézus szeretet parancsát. Sokszor azt érezzük, hogy nehéz út, amit nekünk követnünk kell.

A szeretet igencsak összetett érzelmi, kapcsolati, a racionális és az irracionális határmezsgyéjén lévő, cselekedeteinket meghatározó, vezérlő nem csak érzelmi érték. A tökéletes szeretetet nekünk Jézus Krisztus mutatta be, egész életével, végül életáldozatával.

Törekednünk kell követésére ebben is, még ha nem is sikerül minden esetben, csak töredékesen, de gondoljunk arra, hogy erről ismernek meg bennünket, keresztényeket az emberek. A másik lehetőség magában hordozza a pusztítást, önpusztítást, melyet sajnos volt már alkalmunk megtapasztalni néhányszor a történelmünk során. Az alapkérdésre a válaszuk helyesen: lehet-e parancsra szereti? A jézusi parancsra igen lehet, mert ez olyan kiterjesztett értelmezését adja a szeretetnek, mely mint egy életprogram fut át az ember életében. Többről van szó, mint az érzelmi alapú értelmezésről. A másik emberhez való viszonyunkról, akár barát, akár ellenség, mindig jusson eszünkbe Jézus Krisztus tanítása. Mondhatjuk, hogy az emberiség hosszú távú megmaradása is attól függ, mit valósítunk meg a tanításból. Az elutasítás globális és helyi konfliktusokat, ember-ember közötti folyamatos szembenállást, ellenségképek kreálását, harcot, megvetést, sorozatos békétlenséget okoz.

Pusztulást, a hitben és fejlődésben megmaradás helyett, melynek csak tragikus vége lehet. Ezért mondhatjuk, hogy az ember hosszú távú megmaradásának törvényét alkotta meg nekünk Jézus tanítása, mert ma már olyan eszközök állnak rendelkezésre az emberiségnek, melyek képesek akár a globális megsemmisítésére is.

Legyünk azonban optimisták. Amíg vannak imádkozó milliók, személyes áldozatokat embertársaikért hozó tömegek, addig csak a jó irány lehet a végső győztes. Jézus szeretete kiárad minden emberre, így ránk is, a mai kor emberére. Amennyiben eszerint élünk, elkerülhetjük a pusztulásunkat, és valóban mondhatjuk, az ember hosszú távú megmaradásának törvényét adta nekünk Jézus Krisztus.

Jézus így tanított az utolsó vacsorán: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket! Maradjatok meg az én szeretetemben!”

(Jn:15.9)

Julia Stankova festményei

Kutatás és tervezés a Vasvári kolostorban

□ ZÁGORHIDI CZIGÁNY BALÁZS

Az elmúlt évben nagy lendülettel folytak a vasvári kolostor felújításának előkészítő munkálatai: az épület alagsorában több helyen is végeztek műemléki és régészeti kutatásokat, a tervezés pedig az idei év elejére eljutott az építési engedélyek megszerzéséig. Jelenleg a kiviteli tervek készítése van folyamatban, ezt követően pedig – némi további adminisztratív akadályok leküzdése után – indulhat az építkezés!

A rend az kolostoregyüttes leginkább elhanyagolt állapotban lévő – korábban részben önkormányzati tulajdonban álló – főtéri szárnyának rehabilitációjára kapott jelentős állami támogatást. (Az épület egy részét már sikerült visszaszerezni, a további önkormányzati részek visszavásárlásáról még folynak a tárgyalások.) A tervek szerint az alagsorban raktárak és kiszolgáló helyiségek, az első szinten egy nagy fogadóter és új közlekedők kerülnek kialakításra, az emeleten pedig a zárandokszállás bővíthet komfortos szobákkal, sőt egy kisebb szerzetesi lakrész kialakítására is kínálkozik lehetőség. A távlati célok között szerepel a kolostor egykori leglátványosabb terének, a barokk refektóriumnak a helyreállítása is, ehhez azonban most csak az előfeltételeket lehet megteremteni.

Az ásatás során előkerült pénzdarab

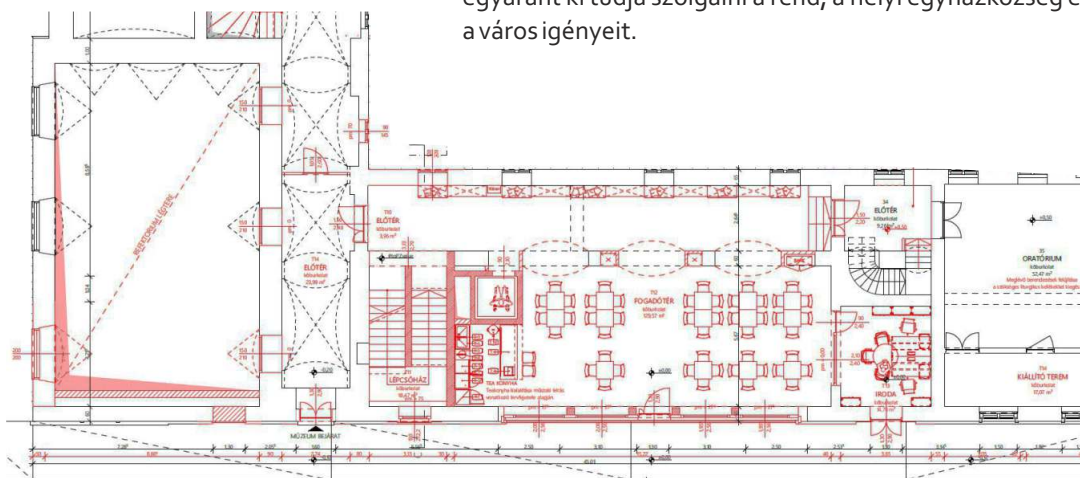
A refektórium barokk díszbejáratát a 19. század közepén befalazták és kéményt vágtak bele...

Csontmaradványok feltárása

A régészeti kutatások legfontosabb célja az volt, hogy feltárják a jelenlegi épület alatt rejtőző korábbi maradványokat. Sajnos a jelentős földmennyiséget megmozgató munkálatok kevés eredménnyel jártak: úgy tűnik, a 18-19. századi építkezések során nem csak a korábbi épületmaradványok tűntek el, hanem egy jelentős terepsüllyesztéssel mind a középkori, mind a törökkori kultúrrétegeket megsemmisítették. Mindez nagy csalódot okozott a kutatóknak, ugyanis a középkori kolostoroknak ezen – a keleti – szárnyán általában olyan igényesebben kialakított helyiségek helyezkedtek el, mint a sekrestye és a káptalanterem...

Annál látványosabb eredményeket hoztak a műemléki kutatások: az elmúlt jó másfél évszázad többszöri átalakításaiból sikerült kibontani az egykori refektórium mintegy kétharmad részét. A 18. század közepén felépült – mintegy száz négyzetméteres, emelet magasságú – díszes ebédlőtermet már a 19. század során két szintre és több helyiségre osztották, azután a 20. században még egy lépcsőházat is beleépítettek. A földém és a közfalak elbontása után ismét kitárult az egykori reprezentatív tér, a falakon pedig – legalább nyomokban – előtűntek a barokk stukkók és freskók maradványai. A refektórium padlószintje alatt a régészek is nagyobb sikerrel jártak: itt már kerültek elő korábbi falmaradványok, a kormeghatározó leleteket rejtő régészeti rétegek azonban itt is megsemmisültek.

A létesülő Dominikánus Ház alaprajza és utcafrontja

**Vasvári
Domonkos Kolostor
Alapítvány
Adószám: 18894635-1-18**

100%

Hálásan köszönjük támogatását!

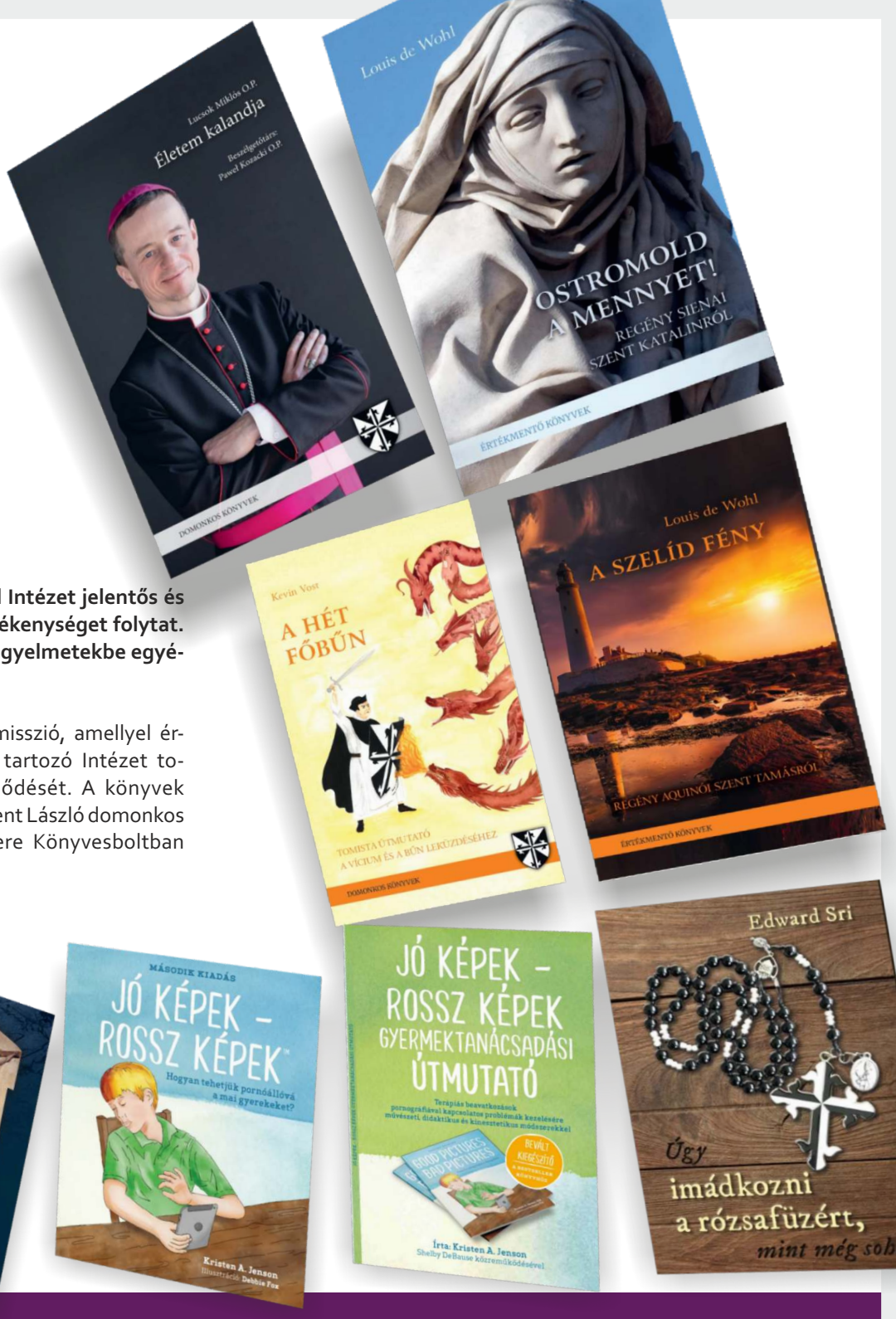
Könyvajánló

□ KÖRÖSINÉ MERKL HILDA

A domonkos Szent II. János Pál Intézet jelentős és örömtelen fejlődő könyvkiadói tevékenységet folytat. Kiadványait szeretettel ajánlom a figyelmetekbe egyéni olvasásra és ajándékozásra.

Az értékes kiadványok terjesztése misszió, amellyel érdemben segíthetjük a rendünkhöz tartozó Intézet további munkáját és folyamatos fejlődését. A könyvek megvásárolhatók Debrecenben, a Szent László domonkos plébánián, Budapesten az Új Embere Könyvesboltban (1053 Budapest, Ferenciek tere 7-8.) és megrendelhetők online is:

janospalintezet.hu

SZENT II. JÁNOS PÁL INTÉZET

Prohászka Ottokár püspök a Húsvétről

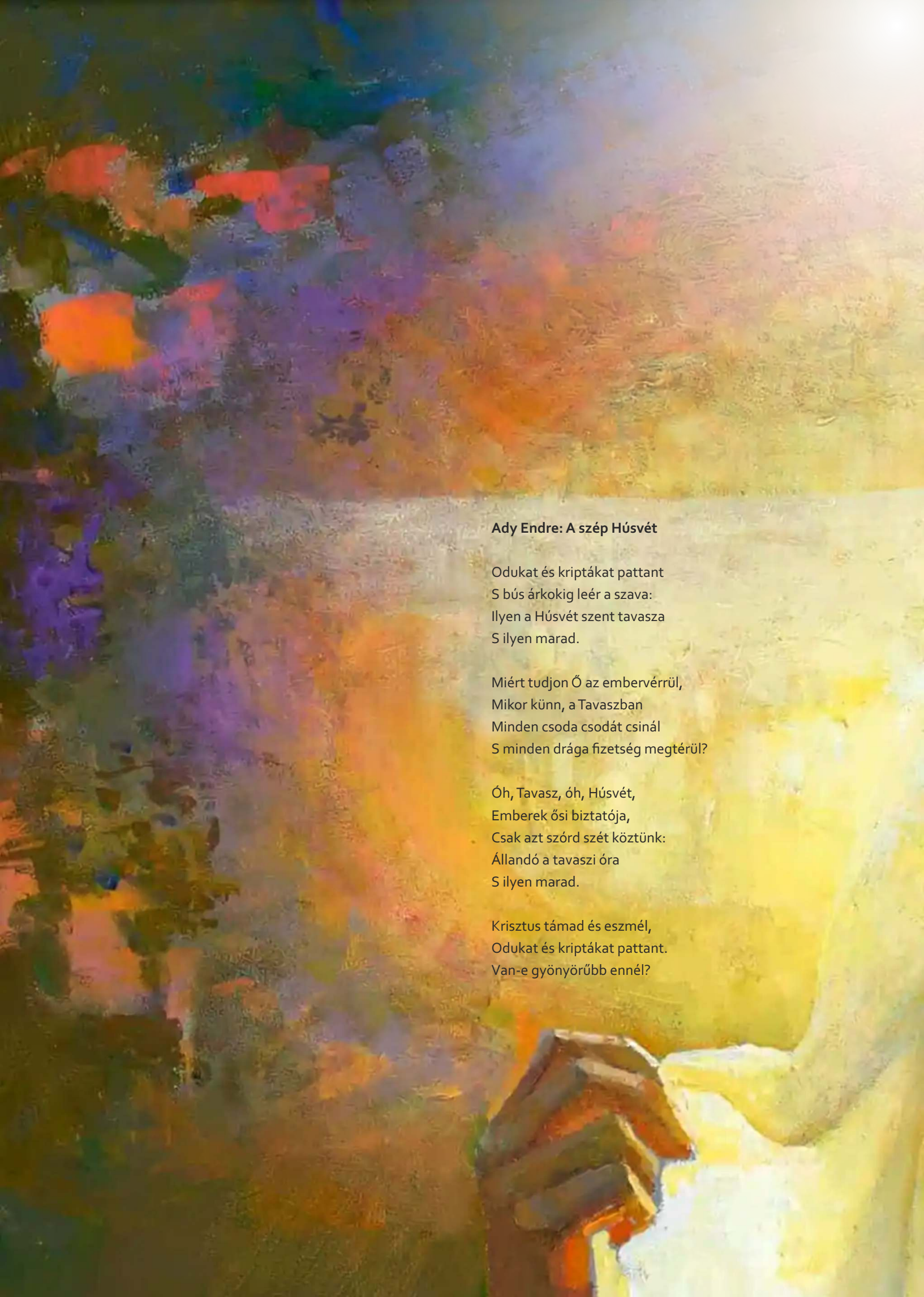
Dicsőséges föltámadást, valóságos örök életet hisz és remél a keresztény szív. Nem a föltámadás frázisait kergeti; hanem Krisztus Urunk szó szerint veendő ígét tartja: „Én vagyok a föltámadás és az élet.” (Jn 11,25).

Ezt a valóságos, dicsőséges feltámadást csak az Úron látuk eddig, de magunk számára is várjuk. Azalatt a természet kiakasztja a feltámadás jelképét fára, bokorra; kiteríti pázsitos, virágos szőnyegeit rétre, völgyre, ligetre; behinti az élet illatával a tavaszi levegőt; kárpitozza úszó, ezüstös felhőkkel az égboltot; s kipitykézi, kiszövi, kivarrija, kirakja csillagból, virágból, levélből, felhőből a vigaszos hit húsvéti cikkelyét: *Föltámadunk! Alleluja!*

Öröm kell a szívekbe, melyekben a Szentlélek lakik! Öröm kell a keresztet viselő lelkekbe, öröm a bánatos és sebzett lelkekbe, öröm a küszködő s harcot vívó lelkekbe; ahol Isten van, ott öröm is legyen. És pedig azért legyen, mert az öröm erő s a lehangoltság gyöngeség.

Legtöbb erő a lelki élethez kell, mely kicsiben való hűség s a reggeltől estig való apró szolgálatok láncolata. Itt nem szerepel a nyilvánosság ingere, nincsenek meg az ünnepélyes gyűlések villanyozó hatásai, sőt gyakran meg kell küzdenünk a szokás unalmával is; azért tehát az örömökre szorulunk, melyeket a Szentlélek ad nekünk.

Föltámadunk! Alleluja!

Ady Endre: A szép Húsvét

Odukat és kriptákat pattant
S bús árkokig leér a szava:
Ilyen a Húsvét szent tavasza
S ilyen marad.

Miért tudjon Ő az embervérről,
Mikor künn, a Tavaszban
Minden csoda csodát csinál
S minden drága fizetség megtérül?

Óh, Tavasz, óh, Húsvét,
Emberek ősi biztatója,
Csak azt szórd szét köztünk:
Állandó a tavaszi óra
S ilyen marad.

Krisztus támad és eszmél,
Odukat és kriptákat pattant.
Van-e gyönyörűbb ennél?